

VOLNÉ POKRAČOVANIE SÉRIE

FABLEHAVEN

DRAGONWATCH

DRAČIA HLIADKA

BRANDON MULL

AUTOR BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

DRAGONWATCH

DRAČIA HLIADKA

DRAGONWATCH

DRAČIA HLIADKA

BRANDON MULL

ILUSTRÁCIE
BRANDON DORMAN

 Fortuna
Junior

Original title: Brandon Mull: DRAGONWATCH
Copyright © 2018 by Brandon Mull
All rights reserved.
Cover art and interior illustrations © Brandon Dorman

Translation © Zuzana Trstenská, 2022
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami je úplne náhodná.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0236-0

*Pre mojich partnerov pri naháňáčke s drakmi:
Sadie, Chasa, Rose a Calvina*

Obsah

	Z denníka Stana Sorensona	1
PRVÁ KAPITOLA	Odpočúvanie	3
DRUHÁ KAPITOLA	Dodržaný sľub	9
TRETIA KAPITOLA	Ríša víl	19
ŠTVRTÁ KAPITOLA	Džubaja rozpráva	34
PIATA KAPITOLA	Návšteva	43
ŠIESTA KAPITOLA	Maličký hrdina	54
SIEDMA KAPITOLA	Krádež	65
ÔSMA KAPITOLA	Trest	80
DEVIATA KAPITOLA	Strážcovia drakov	95
DESIATA KAPITOLA	Hľadajú sa správcovia	107
JEDENÁSTA KAPITOLA	Nový začiatok	119
DVANÁSTA KAPITOLA	Pohovor	135
TRINÁSTA KAPITOLA	Nová práca	154
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	Luvíani	166
PÄTNÁSTA KAPITOLA	Férovia	180
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	Náznaky	191
SEDEMNÁSTA KAPITOLA	Smutný rytier	202
OSEMŇASTA KAPITOLA	Mimo cesty	220
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	Mosty a medvede	235
DVADSIATA KAPITOLA	Dromadus	246
DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA	Cesta snov	259

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA	Banket	276
DVADSIATA TRETIA KAPITOLA	Žezlo	286
DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Preteky do pevnosti	298
DVADSIATA PIATA KAPITOLA	Nábor	313
DVADSIATA ŠIESTA KAPITOLA	Gambit	328
DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA	Sama	347
DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA	Prijatie	357
	Podakovanie	369
	Poznámka pre čitateľov	371
	Otázky pre čitateľov	373
	O autorovi	376

Z denníka Stana Sorensona

Mohol by to byť koniec?

Budem jedným z posledných správcov? Je možné, že sa táto dlhoročná dôvera rozplynie počas mojej služby?

Zamiloval som sa do Čarolesa, hneď ako som uvidel divy, ktoré sa tu skrývajú. Väčšina ľudí v modernom svete ani netuší, aké nádherly sa nachádzajú v týchto čarovných útočiskách, kde bytosti z legiend lovia a šantia. Uplynulo už päťdesiat rokov, odkedy si Čaroles získal moje srdce.

No nie je to zadarmo.

Ako ďaleko som ochotný zísť, aby som si splnil povinnosť a ochránil čarovné rezervácie na tomto svete? Už dávno som sa zmieril s tým, že by ma to mohlo stať život. No čo životy iných? Čo životy mojej rodiny?

Túžim sa podeliť o divy Čarolesa s tými, ktorých najviac ľúbim. Ak im však poviem o týchto zázrakoch, vystavím ich nebezpečenstvu. Čarovné bytosti vedia okúzliť. No rovnako dokážu zabíjať. Pre mňa zázraky prevyšujú hrozbu. Mám však právo rozhodovať za iných?

Nikdy som nikoho nenútil, aby zistil, čo sa v Čarolese naozaj deje. Rozhodne nie svoje vnúčatá. No dovolil som, aby ich zvedavosť priviedla k pravde. Keď sa napili mlieka čarovnej kravy Violy, Kendra so Sethom uvideli, že motýle v rezervácii sú v skutočnosti víly, capy satyrovia a kone kentaurovia. Keď to človek zažije po prvý raz, je to neuveriteľné. A nikdy to nezovšednie.

Mohol som tomu zabrániť. No umožnil som, aby sa im Čaroles otvoril.

Nevyhnutne si ich opantal. Tak je to vždy.

A nasledovalo nebezpečenstvo.

Kendra so Sethom poznajú naozajstný dôvod, prečo žijem v Čarolese. Ako správca slúžim obyvateľom tejto rezervácie a ochraňujem pred nimi svet. Sýtím sa zážitkami, ktoré presahujú hranice reality. Som svedkom úchvatných výjavov, o ktorých nevie nikto okrem tých, čo majú prístup do týchto jedinečných útočísk čarovných bytostí.

Moje vnúcatá chápu, že ochrana týchto miest je veľká zodpovednosť. Aj ony ukázali, že sú ochotné sa obetovať.

Myslel som si, že najhoršie už máme za sebou. Siahli sme až na hranice svojich síl. Naše životy viseli na vlásku. Naši milovaní umreli. Skoro sme prišli aj o Kendru a Setha, ale nakoniec sa im podarilo získať prevahu, aby nás všetkých zachránili.

Teraz ich možno znova budeme potrebovať.

Verím, že ich dokážem ochrániť. No to som sa mylne domnieval už v minulosti.

Opäť raz neviem, čo mám spraviť. Moja zodpovednosť je jasná. Ako ďaleko som však ochotný zísť? Ako veľmi môžem riskovať?

Je spravodlivé nechať ich, aby si vybrali sami?

A ide vôbec o výber, ak viem, ako sa rozhodnú?

Odpočúvanie

Kendra Sorensonová bežala v teplom opare a pod nohami jej škripal vlhký štrk. Uvažovala, či vlahu, ktorá na ňu dopadala, mohla nazvať dažďom. Skôr mrholením. Zdvihla zrak k sivej oblohe za vrcholcami stromov a potom sa pozrela na trojicu víl zahalenú v matnej svätožiare svetla. Nepočula klopkanie kvapiek na kapucni vetrovky, a predsa cítila, že látka je mokrá rovnako ako konáre po oboch stranách dlhej príjazdovej cesty.

Bolo to najsychravejšie ráno tohto leta, aspoň odkedy Kendra začala behávať. Teraz už pätnásťročná dievčina vstávala s východom slnka, aby tri razy obehla veľký dvor. Každý okruh zahŕňal beh po príjazdovej ceste k bráne a späť. Akákoľvek väčšia trasa by ju zaviedla za hranice Čarolesa a vystavila by ju hrozbám mimo rezervácie, ktoré držia na uzde ochranné

čary okolo dvora. Preháňať sa lesmi v rezervácii nebolo veľmi múdre.

Dnes bolo tak zamračené, že východ slnka nevidela. Sivá obloha len nabrala svetlejší odtieň, keď bežala po zvyčajnej trase. Podrážky sa jej kĺzali na mokrej tráve.

Pred ňou sa vynorila brána, ako zvyčajne zavretá. Bola z tepaného železa, každá tyč mala na konci ozdobný hrot. Brána bola jediný otvor v plote, ktorý obkolesoval celú rezerváciu. Prv ako sa Kendra otočila, zakaždým sa jej dotkla.

Keď sa priblížila k čiernym tyčiam a načiahla sa, zastala. Začula hučanie približujúceho sa auta a škripanie pneumatík na vlhkom štrku.

To bolo veľmi nezvyčajné.

Brána do Čarolesa bola veľmi ďaleko od hlavnej cesty. Rozptyľujúce zaklínadlo pomáhalo vodičom odignorovať nenápadnú odbočku a len niekoľko metrov za ňou človek narazil na veľmi výrazné tabule s varovaniami, ktoré mali odradiť nezvaných hostí.

Nikto na Čaroles nenarazil náhodou.

A keď v rezervácii čakali hostí, bola to veľká udalosť. Starká a starký Sorensonovci to vždy spomenuli v predstihu. Často nechali pre návštevníkov otvorenú bránu.

Tak kto sa sem dnes blížil?

Kto by mohol prísť do Čarolesa bez ohlásenia?

Starý priateľ? Špeh? Nepriateľ?

Alebo niekto, kto sa naozaj stratil a nevedel čítať.

V domnení, že návštevník by mohol byť nepriateľ, odbehla z príjazdovej cesty medzi stromy a prikrčila sa za kríky.

Mimo cesty nebola tak dobre chránená pred čarovnými hrozbami, ale len zriedka sa niečo zomlelo tak blízko pri chránenom území. Príležitosť ukryť sa stála za malé riziko.

Netrvalo dlho a zbadala biely sedan. Auto zaparkovalo tesne pred bránou. Vystúpila z neho postava v plášti, s kapucňou stiahnutou hlboko do čela.

Aj Kendra mala kapucňu. Takéto počasie si vyžadovalo prikrývku hlavy. Lenže hnedé rúcho s kapucňou, ktoré mal oblečený neznámy návštevník, vyzeralo ako z dávnych čias. Tvár mal celkom ukrytú v tieni. To nebol zatúlaný turista. Možno to ani nebol človek. Musel to byť niekto, kto vedel o rezerváciách pre čarovné bytosti.

Pokúsi sa vlámať do Čarolesa? Bránu z domu nebolo vidno, ale auto zaparkované na príjazdovej ceste nebolo práve nenápadné.

Vtom Kendra začula vržďanie krokov na štrku. Približovali sa od domu. Zmeravená sledovala, ako sa vynoril starký Sorenson v kabáte a v šiltovke. Kým kráčal k bráne, zadržovala dych. No neotvoril ju.

„Chcel si sa porozprávať?“ zakričal na záhadnú postavu v rúchu.

Starký bol kapitán Rytierov úsvitu, organizácie, ktorá dohliadala na čarovné rezervácie na celom svete, a tak sa z času na čas stretával s rozličnými bytosťami, ktoré mu poskytovali informácie. Takéto stretnutia sa často konali v jeho pracovni. Občas sa s informátormi zjavne stretával aj pri bráne.

Kendra sa cítila previnilo, že ich odpočúva, no teraz by jej bolo oveľa trápnejšie sa ohlásiť. Ešte viac sa prikrčila.

„Situácia je čoraz horšia,“ varovala starkého postava v rúchu. „Pravdepodobne ich budú potrebovať. Chlapec by mal vybaviť svoju záležitosť so Sestrami.“

„Pokiaľ viem, má ešte niekoľko mesiacov, aby splnil ich podmienky,“ odpovedal starký.

„Byť dlžný sestrám nie je maličkosť,“ trval na svojom neznámy. „Ktovie, kde bude v nasledujúcich mesiacoch. Čo ak mu okolnosti zabránia, aby splatil svoj dlh? Nemal by sa radšej chopiť príležitosti? Ako dlho chceš, aby mal ten meč? Je to mocná zbraň, no je to bezpečné? Dokáže skaziť tých, ktorí ho nosia.“

„Beriem to na vedomie,“ odvetil starký. „Skúsím mu poradiť. Máš správy z Letiacich útesov?“

„Nič dobré odtiaľ neprišlo,“ povedala postava a o krok ustúpila. „Musím ísť. Sme v kontakte.“

„Poďakuj nášmu spoločnému priateľovi,“ prikývol starký.

„Poďakuj sa mu tým, že spravíš, čo treba, Stan Sorenson,“ varoval ho neznámy. „Toto by sa veľmi rýchlo mohlo zmeniť na ešte väčší problém, ako bola posledná kríza, ktorú sme riešili. Pripravte sa, kým je čas.“

Starký sa obzrel k domu.

„Čakáš niekoho?“ opýtala sa ho postava.

„Moja vnučka si šla zabehať,“ odvetil.

„Musím ísť,“ povedal neznámy a nastúpil do auta.

Kendra potichu počkala, kým hučanie auta nezaniklo v diaľke.

Čo si to práve vypočula? Museli sa rozprávať o jej mladšom bratovi Sethovi. Kendra vedela, že uzavrel dohodu s nejakými bosorkami, aby našiel legendárny meč Vasilis. No

prečo to zaujímalo toho podozrivého neznámeho? A aké ťažkosti boli na obzore? Čia pomoc bola potrebná? Znelo to tak, že tie problémy by sa mohli týkať jej a Setha.

Kendra nenápadne vyšla na cestu a opatrne sa poobzerala. Starký bol v nedohľadne. Pravdepodobne už vošiel do domu. Znova sa rozbehla na dvor, spravila časť ďalšieho okruhu, no potom to vzdala a šla dnu.

Starkého Sorensona našla v jeho pracovni.

„Dobré ráno, Kendra,“ pozdravil ju.

„Dobré,“ odzdravila a poriadne si ho obzrela. Pôsobil uvoľnene.

„Dnes máme zvláštne počasie, však?“ poznamenal.

„Je sivo a mokro. Mal si návštevu?“

Starký zvrátil obočie. „Prečo si to myslíš?“

Kendra zvažovala, koľko môže povedať. „Všimla som si ťa, keď si kráčaľ po príjazdovej ceste.“

Starký sa usmial. „Len som zašiel skontrolovať bránu. Robím to, keď neviem obsedieť.“

„Dobre,“ odpovedala Kendra. Nechcela naňho tlačiť. „Zatiaľ sa maj.“

Vyšla z miestnosti. Starký nemal vo zvyku klamať. Súčasťou jeho práce správcu Čarolesa aj kapitána Rytierov úsvitu boli tajomstvá. Vôbec nepochybovala o tom, že starký by klamal, aby ochránil tajomstvo, ktoré by mohlo ostatných ohroziť.

Kendru škreklo, že pozná len kúsok príbehu, ktorý sa pravdepodobne týkaľ jej a Setha. Mala by starkému povedať, že neznámeho videla? Mala by mu prezradiť, čo počula? Mala by trvať na tom, aby jej odhalil totožnosť záhadnej

postavy? Mala by sa ho opýtať, prečo možno budú ju a jej brata potrebovať?

Vnútorň hlas jej napovedal, že ďalšie otázky by nepri- niesli nijaké ovocie. Nech boli podrobnosti akékoľvek, star- ký nebol pripravený sa o ne podeliť. A v strážení tajomstiev bol profík.

Mala by sa o tom porozprávať so Sethom? Kendra pochy- bovala, že by si to brat nechal pre seba, najmä ak sa to pria- mo týkalo jeho. Nateraz asi bude lepšie, ak si tým bude lá- mať hlavu sama. Nech už mali starký s neznámym akékoľvek tajomstvá, jedno bolo jasné – rútilo sa na nich niečo vážne.

Dodržaný sľub

Seth s baterkou v ruke zaliezol hlbšie pod zem. Bledé korene prerastali cez lesklý sliz na zakrivenom strope. Niektoré jaskyne boli naplnené sýtou vôňou zeme a minerálov. Táto k nim však nepatrila. Tu dole sa vznášal hnilobný pach. Liahli sa tam chrobáky a všetko bolo pokryté vrstvou lepkavej hmoty. Nerovná podlaha v tuneli mu pri každom kroku čvachtala pod nohami.

Prízrak vedľa neho nijako nezlepšoval ponurú atmosféru. Nebol celkom živý ani mŕtvy, potichu sa vliekol a bol znepokojivo strnulý, ešte aj keď sa hýbal. Bol najtmavším obrysom v tienistom tuneli a vyžaroval z neho chlad a mocná aura strachu. Niektorí by v prítomnosti prízraku zamrzli od údesu, stratili by reč a bojovali by o každý nádych. Prízrak by sa k nim prikradol a vysal by z nich teplo.

Odkedy sa Seth stal zaklínačom tieňov, nielenže zniesol prítomnosť nemŕtvych, ale s niektorými z nich dokázal komunikovať. Najistejší spôsob, ako možno prežiť spoločnosť prízraku, bolo uzavrieť s ním dohodu. Seth prisahal, že oslobodí prízrak z väzenia pod Čarolesom a odvedie ho k novým majiteľom výmenou za to, že ho bude poslúchať a ochraňovať, kým sa výmena neuskutoční.

Keď sa pred niekoľkými mesiacmi chcel dozvedieť, kde nájde bájny meč Vasilis, Spievajúcim sestrám sľúbil, že im prinesie meč a prízrak. Takisto pristal na to, že splní ešte jednu úlohu, ktorú mu dajú. Keby nedodrжал dohodu, čarovná dýka by ho prenasledovala dovtedy, kým by ho nezabila. Preto si vybral najspoločenskejší prízrak, aký našiel, a so starkým Sorensonom a satyrmí Newelom a Dorenom sa vydal do Missouri. Hoci prízrak cestoval v karavane za ich autom, jeho mrazivá prítomnosť ostatných cestujúcich znervózňovala.

Pri svojej prevej a zatiaľ jedinej návšteve Sestier vošiel dverami na vysokom svahu. Tentoraz ho strážca, ktorý strážil vstup na tento úzky ostrovček v rieke Mississippi, informoval, že vracajúci sa návštevníci musia vojsť cez nízky tunel na druhej strane. Ani starký, ani satyrovia ho nesmeli sprevádzať. Odkedy dorazili na ostrov a našli blatistú jaskyňu, Seth s prízrakom nestretli ani jednu živú bytosť.

Vasilis sa hompálal na opasku, ktorý si Seth prevesil cez plece. Nechcel sa rozlúčiť s legendárnym mečom svetla a temnoty. V podstate mal celý rok na to, aby zbraň odniesol Sestrám, a tak mu ešte ostávalo niekoľko mesiacov. No Vasilis už splnil svoj účel, jemu a Kendre pomohol zastaviť démonov, ktorí vyšli zo Zzyzxu. Jednorožec Bracken navrhol, aby

Seth vyrovnal svoj dlh so Spievajúcimi sestrami skôr a nečakal do poslednej chvíle – na prípad, že by mu niečo zabránilo splniť svoj sľub. Starký súhlasil a povzbudil ho, aby to spravil.

Za normálnych okolností sa Seth pomerne striktne držal svojho presvedčenia, že oddaľovanie povinností je najlepší prístup, ale hrozba dýky, ktorá by ho prenasledovala s úmyslom ukončiť jeho pozemskú púť, ho presvedčila, aby konal hneď. To a nudné mesiace po démonskej apokalypse, ktorú odvrátili. Keďže Čaroles teraz viedli starkí Sorensonovci spolu so starkými Larsenovcami, život začal byť neznesiteľne nezáživný. Výlet bol vítaná zmena.

Prízraku sa vzdá bez ťažkostí. Hneď na začiatku cesty si tienistá bytosť vyslúžila prezývku Plačko. Meč však bude Sethovi chýbať. Taký suvení, ako bola táto čarovná zbraň, len ťažko niečo tromfne.

Na konci tunela boli dvere s hrdzavým kovaním. Keď Seth zaklopal, ozval sa len jemný zvuk. Hoci malo drevo obitý povrch, bolo hrubé.

„Už si skoro doma,“ prihovoril sa Seth prízraku.

Do mysle mu prenikli ľadové slová: *Pre mňa nejestvuje domov. Len nepokoj.*

„Ja som sa tak cítil v aute,“ odpovedal Seth v snahe obrátiť Plačkove slová na žart. „Nevedel som sa pohodlne usadiť. Trápol mi zadok.“ Nemŕtvi lipnú na prázdnote a na nenaplnených túžbach. Keď o tom raz začnú rozprávať, je ťažké ich zastaviť. Najmä tohto týpka. „Myslíš si, že som zaklopal dosť silno?“ Niekoľko ráz kopol do dverí.

Otvorili sa a odhalili bradavičnatú tvár s vypúlenými žltými očami. „Kto sa odvážil zaklopať na tieto dvere?“